

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZHAO, XIRAN JAY

Tirantul celest / Xiran Jay Zhao ; trad. din lb. engleză:
Bogdan Ghiurco. - București : Bookzone, 2025
ISBN 978-630-305-601-2
I. Ghiurco, Bogdan (trad.)
821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Heavenly Tyrant

Text copyright © 2024 by Xi Ran Zhao
Cover art copyright © 2024 by Ashley Mackenzie
Mecha illustrations copyright © 2023 Setodra
All rights reserved.

This translation published by arrangement with Penguin Random House Canada Young Readers, a division of Penguin Random House Canada Limited.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

XIRAN JAY ZHAO

TIRANUL CELEST

*Traducere din limba engleză de
Bogdan Ghiurco*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

și una de rotații în jurul Soarelui. Cicluri stelare, copaci care crescuseră și se prăbușiseră, vieți care începuseră și se sfârșiseră.

Regina-general Mi murise, odată cu toți ceilalți și tot ce știa Qin Zheng.

PARTEA ÎNTÂI

ÎMPĂRATUL CELEST

天皇 *Tiānhuáng*

Cum poți spune că nu ai cu ce te îmbrăca?

Voi împărți cu tine mantia mea.

Majestatea Sa și-a chemat armata;

Îmi voi pregăti securea și sulița

Și voi împărți cu tine dușmanul meu.

Cum poți spune că nu ai cu ce te îmbrăca?

Voi împărți cu tine cămașa mea.

Majestatea Sa și-a chemat armata;

Îmi voi pregăti lancea și halebarda

Și voi mărșalui alături de tine.

Cum poți spune că nu ai cu ce te îmbrăca?

Voi împărți cu tine tunica mea.

Majestatea Sa și-a chemat armata;

Îmi voi pregăti armura și echipamentul de luptă

Și voi înainta alături de tine.

— baladă populară Qin,
din *Antologia poeziei clasice* (诗经)

LEGENDA, ADEVĂRUL

Sunt gata săucid zeii.

Doar să îi pot găsi.

Plutesc în Dragonul Galben, luptându-mă cu forța gravitațională și căutând licărul Curtții Celești în oceanul de stele de deasupra. Mesajul neașteptat al zeilor îmi arde în minte, alimentându-mi avântul, chiar dacă epuizarea îmi macină conștiința.

„Dacă ne slujești precum Înțelepții, putem să-ți restituim ce ai pierdut. Dar, dacă ne sfidezi sau dezvălui adevărul, pierzi totul.”

În scurt timp, stelele își pierd conturul și încep să semene oarecum cu distorsiunile care pâlpâie în spatele ochilor mei, de parcă aș fi încasat o lovitură zdravănă în cap. Sinceră să fiu, habar nu am încotro mă îndrept. Am trecut cu Dragonul Galben dincolo de munții Kunlun de îndată ce am primit mesajul zeilor, însă nimic nu-mi sugerează că i-aș putea găsi în această direcție. M-am lăsat călăuzită instinctiv spre necunoscut.

Nisipurile a ceea ce trebuie să fie deșertul Xihuang se întind departe, dedesubt. Până în acest moment au fost pentru mine doar o simplă denumire pe marginea vestică a hărților.

— Încă nu înțelegi pe deplin ce sunt zeii, nu-i așa? observă Qin Zheng cu un aer de neîncredere.

Forma sa spirituală stă față în față cu mine pe tărâmul *yin-yang*, spațiul imaterial pe care mințile noastre îl împart prin conexiunea pilotului cu Dragonul Galben.

— Nu, ce sunt? îl întreb.

— Tu ești din viitor, tu ar trebui să mă luminezi.

Clatină din cap, cu privirea pierdută și chinuită.

— Două sute douăzeci și unu de ani și nimic nu s-a schimbat. Ei stăpânesc în continuare asupra voastră și vă fac să-i priviți ca pe niște divinități. Puterea lor nu a fost slăbită.

Dragonul Galben își încetinește zborul și eu devin tot mai atentă la Qin Zheng.

— De ce spui că lucrurile ar trebui să fie altfel?

Forma lui spirituală mă privește de parcă aș fi spus o tâmpenie.

— Nu ai auzit de ultimatumul pe care l-am încercat, nu-i așa?

— Nu, n-am auzit! Ce vrei să spui?

— Acum trei luni... acum trei luni din perspectiva mea, am oprit toate ofrandele către zei, refuzând să-i mai ascult orbește. M-am îndoit mereu că sunt atât de puternici pe cât pretind, așa că le-am cerut să-și arate adevărata față. Le-am spus că, dacă vor ca Huaxia să aducă în continuare ofrande, trebuie să primim ceva mai mult în schimb. Zeii au răspuns doar cu avertismente. Apoi, în urmă cu două săptămâni, am căzut pradă acestei variole nenorocite.

Își atinge fața în locul unde, pe corpul material, pustulele în formă de flori îi împânzesc pielea.

Mă chinui din răspuțeri să înțeleg ce se întâmplă. În urmă cu trei luni, din perspectiva lui. În urmă cu două sute douăzeci și unu de ani, din perspectiva mea.

— Ei te-au infectat?

— Tot ce se poate. În orice caz, m-au lăsat să pierd chiar și după ce am reluat ofrandele.

Ura izbucnește din el, lovindu-mă ca gheața prin legătura noastră mentală.

— *Eu*, cel mai puternic pilot care a trăit vreodată, cel care a conceput planul de încheiere a războiului. Asta îmi confirmă suspiciunea că nu au niciun interes să lase să se întâmple așa ceva. Carapacele hundunilor oferite de noi sunt, se pare, mult prea prețioase pentru ei. Dacă i-am anihila pe hunduni, nu ar mai primi nimic.

La amintirea hundunilor, mintea începe să mi se învâlmășească.

„Aceasta nu este planeta noastră!”

Cuvintele lui Yizhi îmi străbat amintirile ca un strigăt fantomatic.

— Știi adevărul despre hunduni? întreb cu glas gătuț. Ce sunt ei cu adevărat pe lumea asta? Ce suntem noi?

— Da, spune Qin Zheng, cu o nonșalanță înfricoșătoare. Povestea lor ca invadatori agresivi și a noastră ca apărători curajoși este o ficțiune utilă, menită să mențină încrâncenarea maselor împotriva hundunilor. Cei care ajung din rândurile noastre în eșaloanele superioare ale puterii știu adevărul. Trebuie să-l știm, ca să putem decide ce studii și descoperiri trebuie înăbușite în fașă. Unui cărturar atent nu-i este greu să descopere date care contrazic istoria noastră oficială.

Întorc Dragonul Galben în aer.

— Trebuie să le spunem tuturor.

— Categorie, nu!

Qin Zheng preia controlul dragonului și-l coboară de la altitudinea considerabilă la care ne aflam.

— Este singurul lucru în privința căruia sunt, fără prea multă tragere de inimă, de acord cu zeii. Ficțiunea

este eficientă. Dezvăluirea adevărului ar face mai mult rău decât bine.

— Ce vrei să spui? Cum poate adevărul să facă...

— Vrei să conduci? Acesta este prețul! spune el lovind cu palma tărâmul invizibil al *yin-yang*. Chiar crezi că putem controla și apăra Huaxia fără să menținem anumite iluzii? Piloții buni au fost mereu puțini și mă îndoiesc că situația s-a schimbat, având în vedere că războiul nu a avansat. Dezvăluirea adevărului nu ar face decât să slăbească spiritul de luptă.

— Așa că este mai bine să le ascundem tuturor motivul pentru care ne luptăm? E de-a dreptul ridicol!

— Așa să fie oare? Uite cât ești de tulburată, dar cum poți influența împrejurările în care ne aflăm? Hundunii nu își vor înceta atacurile, iar noi nu avem cum să nu ne apărăm împotriva lor. Dacă lași deoparte haosul pe care l-a stârnit în sufletul tău, ce s-a schimbat concret după ce ai aflat adevărul?

Îmi apăs degetele pe frunte, străduindu-mă să mă controlez.

— Adevărul este că hundunii nu sunt niște invadatori necugetați. Adevărul este că există speranțe de pace.

— Pace? râde amar Qin Zheng. Cum să facem pace cu niște gândaci metalici care nu ne pot înțelege?

— Cine spune că nu pot? N-ai auzit cuvintele Împăratului Apei în mintea noastră?

— *Cruțați-ne... Vă rugăm...*

Îmi amintesc implorările lui când l-am secătuit de qi cu Dragonul Galben, spre finalul contraatacului nostru asupra provinciei Zhou.

— N-am auzit una ca asta, spune Qin Zheng, deși o urmă de incertitudine îi încetinește glasul.

Cred sincer că nu a trăit niciodată așa ceva în epoca lui. Dar două sute de ani înseamnă mult, iar noi,

oamenii, s-ar putea să nu fim singurii care au crescut și au evoluat.

— Creierul tău încă nu s-a dezghețat complet! îi atrag atenția. Înainte să te trezesc, armata mea a mai luptat cu un împărat de tip Metal. Întoarce-te și întreabă orice pilot care a fost de față și îți va confirma că l-a auzit în minte.

Sunt convinsă că niciunul dintre ei nu a putut uita vocea ciudată care ne-a pătruns în minte, însoțită de o melodie stridentă, și ne-a provocat o panică nefirească.

— *Plecați! Lăsați-ne în pace!* ne-a spus glasul.

Atunci nu am înțeles ce se întâmplă, dar acum totul are sens. Foarte multe lucruri s-au lămurit.

Privirea lui Qin Zheng se mișcă dintr-o parte în alta, de parcă ar citi ceva.

— Chiar dacă hundunii extraordinar de rari din clasa Împăratului și-au dezvoltat cumva abilitatea asta, ai reușit să dialoghezi concret cu ei? Au demonstrat și alți hunduni că sunt în stare de asta?

— Nu știam că putem încerca! Dar acum știm și, fără doar și poate, putem găsi o cale să comunicăm cu...

— Hundunii nu-ți vor tolera iluziile de pace! Din perspectiva lor, noi suntem invadatorii. Singurul mod în care putem lupta cu aceeași vigoare este să credem același lucru despre ei. Războiul durează de veacuri. Nu mai contează cum a început. Cei din triburile Rongdi au basme care spun că am fost „izgoniți din ceruri ca pedeapsă divină”. Asta sugerează că strămoșii noștri au fost niște nelegiuți exilați pe această planetă. Nu vom fi acceptați înapoi, în locul lor de obârșie.

Mă cuprinde o senzație de greață. *Strămoși. Nelegiuți.* Cât de josnic și de ascuns poate fi adevărul?

Îmi adun cu greu gândurile. M-am săturat de șirul nesfârșit de minciuni venite de la cei care dețin puterea.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să le dau apă la moară.

— În plus, adaugă Qin Zheng, atâta timp cât suntem sub stăpânirea zeilor, ei nu vor permite nicio șansă de pace. Însă..., se apleacă spre mine și spune cu glas scăzut: Dacă încerci să dezvălui adevărul, nu voi aștepta să te elimine zeii. O să te omor cu mâna mea. Apoi voi avea grijă ca vorbele tale să fie amintite ca o aberație isterică.

Tremur sub privirea lui pătrunzătoare, deși amenințarea nu mă șochează, fiindcă știu cu cine am de-a face. A văzut nenumărați inamici predându-se sau pierind.

Este absolut hilar că am vorbit despre „pace” în prezența lui. La urma urmei, am de-a face cu Qin Zheng. Marele Qin Zheng. Încă nu-mi vine să cred că este viu, în fața mea. Legendarul personaj din povești, care a trecut dincolo de timp și moarte.

Dar aceasta nu mai este lumea pe care a stăpânit-o cândva.

— Vreau să văd cum te descurci, deși habar nu ai cum funcționează lumea modernă, îi spun, refuzând să cedez în fața lui.

— Ți-am descifrat destul amintirile ca să știu că poporul se va încrede în cuvântul meu, nu al tău, Văduvă de Fier.

Dragonul Galben lovește pământul, aterizând greoi și tremurător, după ce, până atunci, coborâse exclusiv prin voința lui. Groaza îmi cutremură sufletul când îmi dau seama că amintirile se pot scurge prin conexiunea mintală. Cât de multe a aflat despre viața mea?

— Chiar ești dispus să-ți asumi acest risc?

Îi înfrunt privirea pe tărâmul *yin-yang*, în ciuda fiorului de gheață care mă străbate.

După o lungă tăcere, înclină capul și privirea i se îmbunează.

— Nu vrei să ți se întoarcă partenerul?

Tresar și întrezăresc, într-un strat profund al conștiinței, imaginea unui trup suspendat parțial într-un rezervor de sticlă plin cu lichid.

Nu pot recunoaște că este... că este...

— Zeii blufează, spun fără să vreau. Nu există nicio modalitate, absolut niciuna, să se întoarcă cineva.

— Puterea zeilor depășește cu mult capacitatea noastră de înțelegere. Informațiile tehnologice pe care ni le oferă în schimbul ofrandelor sunt, fără îndoială, doar o fracțiune din cunoștințele lor.

— Atunci de ce crezi că am putea negocia cu ei?

— Pentru că prefer să mor luptând decât să lănezesc în sclavie. Oare nu din același motiv primul tău impuls la primirea mesajului lor a fost să îi cauți și să îi ucizi?

Scrutez prin ochii dragonului ținutul pustiu în care am aterizat, complet diferit de pădurile aflate de cealaltă parte a munților Kunlun. Vântul răscolește nisipul care seamănă cu praful stelar sub strălucirea lunii pline. Un teritoriu necunoscut, în care am pătruns mânată de dorința pură și arzătoare de a înfrunța zeii, deși rațiunea îmi spune că nu pot câștiga.

— Nu voi găsi zeii rătăcind în felul ăsta, nu-i așa?

Fac această observație mai mult pentru mine decât pentru Qin Zheng. Mi se pare că, într-o singură zi, am îmbătrânit un deceniu. Dimineață am plecat de la frontiera Sui-Tang cu speranța vagă că voi recuceri provincia Zhou și o voi folosi împotriva guvernului? Iar acum nu mai există nici centrul de comandă Sui-Tang, nici guvernul central. Le-am făcut pe amândouă una cu pământul.